

Глобални успех Новака Ђоковића укоренен је у породичном систему традиционалних вредности који се у Србији политички, економски, биолошки и социјално потиру као назадан. Због тога су и Србија и Новак на местима која понаособ заслужују

Питам се које место на непостојећој листи државника света заузима председник Србије, када изјави да га може наследити само неко раван Новаку Ђоковићу.

Победник Вимблдона и тениског света је Србин и нација је с разлогом поносна. Можда би поносан могао да буде и словенски свет. Осим неколико југословенских, чешких, руских и хрватских епизода у врху АТП листе, ни један Словен осим Ђоковића и својевремено Ивана Лендла (који је рођен у Чехословачкој, али је наступао за САД) није владао светским тенисом.

Новак Ђоковић је по свему изузетак од српског правила. Он има породицу фокусирану на његов лични квалитет и успех, али конципиран као производ целог породичног тима.

Србија преко невладиног сектора и званичне државне политике чини све да модел обједињене породице демонтира на ниво „слободног“ појединца, који опште занемарује у корист себичног, а људске и моралне благодати традиционалне породице дислоцира у социјално незнађе, апатију и настрано.

Ђоковић има професионални систем рада, упорност и пред собом органско јединство могућности и жеља. Разуме се, његове могућности проистичу из система рада који

породица, попут цемента и арматуре, интегрише снагом властитих ослобођених објединитељских потенцијала. То је фокусирање, а не расипање стваралачких потенцијала нације кроз породицу.

Србија пред собом има раскорак жеља (ЕУ) и могућности (КиМ, Хаг, растурање ресурса, гушење реалне економије, Рашко-полимска област, Војводина, Прешево, Бујановац, Медвеђа, реституција...). Србија је, притом, одавно ван породице словенског света, којој по природи ствари припада. Она сматра да стихијом или неком математички немогућом, апстрактном „срећом“, која постоји само у медијима, може да се провуче кроз „топлог зеца“ добродошлице у евроатлантски свет. Зато је њена политика велика лутрија историје, у чији се добитак Србија унапред куне, а да притом срећку уопште не може да добије ни по цену властитог поноса.

Србија нема аутентичан државни систем, а њена државотворна енергија догорева у корупцији и партитократији. Њена влада је феудални збир различитих, често опречних интереса, а не тим обједињене националне снаге, визије и циља.

Док породица Ђоковић седи у ВИП ложи и сложено бодри Новака, кључни српски политичари, свако за себе, од Бориса Тадића, преко Ивице Дачића до Милорада Додика, покушавају да пронађу свој приватни пут до Вашингтона и других центара геополитичких утицаја и моћи.

То је исто као када бисте Ђоковиће видели расуте у најмање три или четири различите навијачке ложе на Вимблдону, у мајицама са својим личним именима и Новаковим ситно дописаним именом испод.

Како изгледа интересни додир тих појединачних лобистичких подухвата српских партијских вођа, за свој рачун, а тобоже у име државе и на шта све то личи и шта све од тога може да испадне, не смем ни да помислим.

Глобални успех Новака Ђоковића укоренењен је у породичном систему традиционалних вредности који се у Србији политички, економски, биолошки и социјално потиру као назадан. Због тога су и Србија и Новак на местима која понаособ заслужују.

Новак је изданак породице која је овоземаљском саборношћу, о којој тек сада говори Србија, надјачала социјалну, економску и политичку деструкцију државног поретка деведесетих. Да није било чврсте породице, Новак би вероватно био тек кап у маси која га је 4. јула дочекала у Београду.

Зато српска држава, уместо о дужничком пропадању у Европску Унију и НАТО, треба да води бригу о породици, која снагом саборности духовних и материјалних потенцијала може да заштити и унапреди, чак и у доба кризе.

Узгред, свет коме Србија политички стреми уопште не воли Новака. Тај свет га поштује, због његове играчке и људске изузетности, али у свакој прилици по неписаном западњачком правилу навија против њега.

Због тога отрежњујуће звуче речи Новаковог оца Срђана Ђоковића, који је после Новаковог тријумфа у Вимблдону изјавио:

"Новаку је било страшно криво после Париза, зато што су сви навијали за Федерера. То се сада опет догодило, у Вимблдону сви су навијали за Цонгу. Као малом сам му говорио да ће као Србин морати да прође много тежи пут него сви остали да би постао број један на свету. Он је то схватио као и да мора да нађе додатну снагу за све оно што већ има толике године".

На жалост, Новаков планетарни успех пратила је и поама нискости пигмеја политике. Било је очигледно како посрнула српска политика покушава да ухвати свеж сјај и енергију звезде, која се подигла над планетом. Смешно је било гледати српске политичке зељасте паразите у сенци тениске секвоје. Уопште се нису разликовали од послуге, с тим што се с разлогом може претпоставити да послуга у Лондону педантно и одговорно ради свој посао.

Или, како рече Срђан Ђоковић, нико други не може да се кити перјем које је резервисано за Новака, његову породицу, народ и земљу. Мислим да тачнија дијагноза у Србији не постоји.

Аутор: **Бранко Жујовић**

(Глас Русије)